

**Aquest document s'ha creat
únicament i exclusiva
amb l'objectiu d'acompanyar
els lectors durant la campanya del
#KeepReadingACasa,
pel Covid-19.**

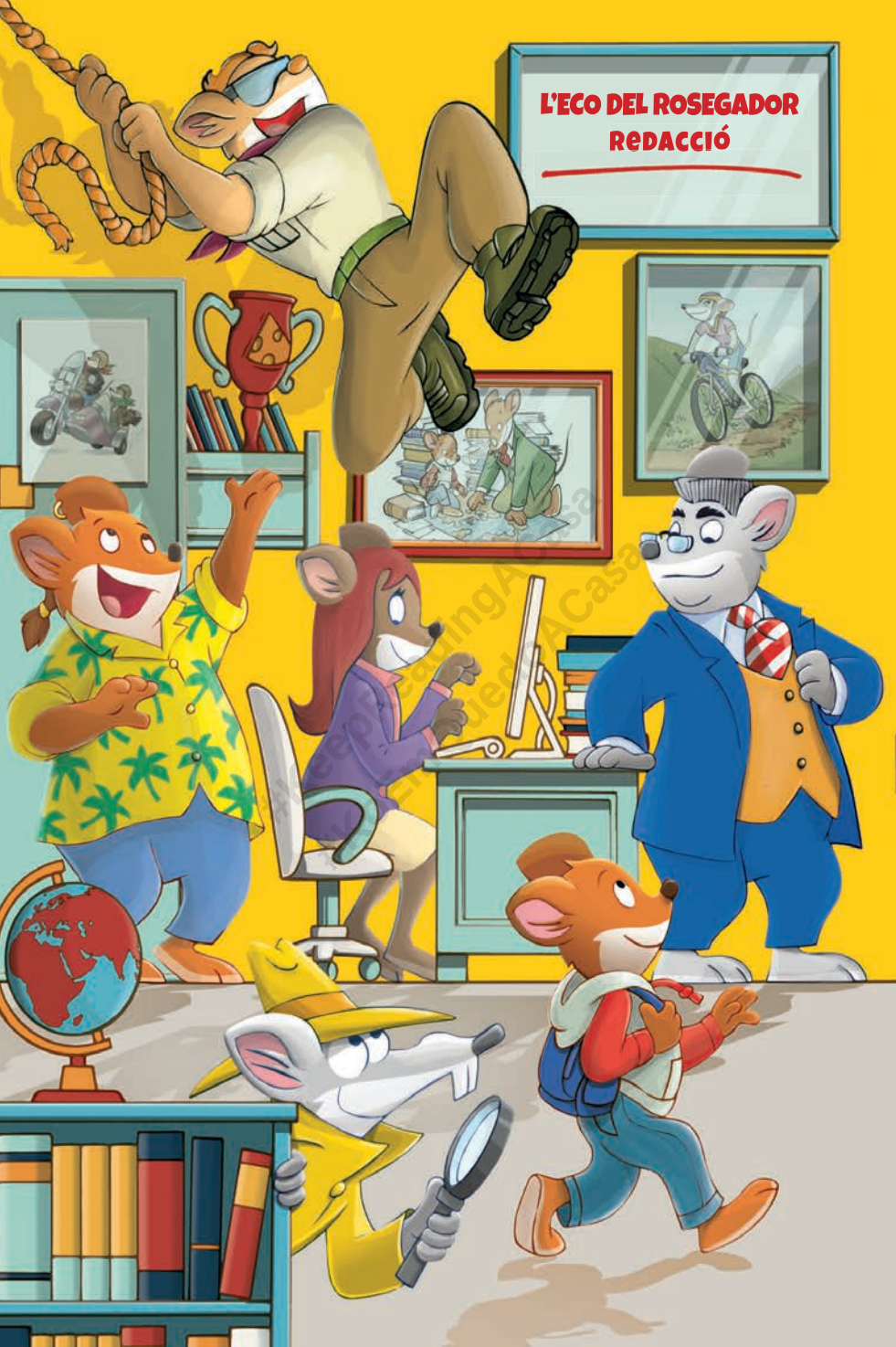
**Des de Grup62
agraïm que es respecti
l'obra de l'autor i demanem
que es faci un ús correcte
d'aquestes pàgines.**

grup62

**ESTIMATS AMICS ROSEGADORS,
BENVINGUTS AL món
De**
Geronimo Stilton

L'ECO DEL ROSEGADOR
REDACCIÓ

GERONIMO STILTON

RATOLÍ INTEL·LECTUAL,
DIRECTOR DE *L'Eco DEL ROSEGADOR*

TEA STILTON

ESPORTIVA I DECIDIDA,
ENVIADA ESPECIAL DE *L'Eco DEL ROSEGADOR*

MARTIN GALA STILTON

TRAPELLA I BURLETA,
COSÍ DE GERONIMO

BENJAMÍ STILTON

SIMPÀTIC I AFECTUÓS,
NEBOT DE GERONIMO

Geronimo Stilton

**EL MEU NOM ÉS
STILTON,
GERONIMO STILTON**

Estrella Polar

El nom de Geronimo Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ell són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Textos de Geronimo Stilton

Inspirat en una idea original d'Elisabetta Dami

Coberta d'Andrea Da Rold (disseny) i Andrea Cavallini (color)

Disseny gràfic d'Andrea Cavallini / theWorldofDOT

Il·lustracions de les pàgines inicials i finals de Roberto Ronchi (disseny)

i Ennio Bufi MAD5 (disseny pàgina 123), Studio Parlapà i Andrea Cavallini (color)

Mapa d'Andrea Da Rold (disseny) i Andrea Cavallini (color)

Il·lustracions de la història de Larry Keys, realització de Roberto Ronchi,

Andrea De Negri i Valentina Grassini

Disseny gràfic de Merenguita Gingermouse, Toposhiro Toposawa i Zeppola Zap

Títol original: *Il mio nome è Stilton, Geronimo Stilton*

Traducció: David Nel-lo

© 2000, Edizioni Piemme S.p.A., Palazzo Mondadori, Via Mondadori 1,
20090 Segrate - Itàlia
www.geronimostilton.com

International Rights © Atlantyc S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà - Itàlia
foreignrights@atlantyc.it / www.atlantyc.com

© 2003, 2016, Editorial Planeta, S. A.

© 2003, 2016, de l'edició en llengua catalana: Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

Primera edició: maig del 2003

Primera edició en aquesta presentació: setembre del 2016

ISBN: 978-84-9137-054-3

Dipòsit legal: B. 14.153-2016

Imprès a Espanya - *Printed in Spain*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació, www.stiltoncheese.com

EL MEU NOM ÉS STILTON

El meu nom és Stilton, Geronimo Stilton.
Em considero un tipus ben normal, i crec
que sóc *honrat*. Bé, estic seguríssim que sóc
un rat.

Sóc editor: la meva
editorial publica el
diari més llegit de
l'Illa dels Ratolins,
L'Eco del Rosegador.

Els meus gustos són TRA-
DICIONALS: m'agrada la
música clàssica, els bons
llibres, la cuina de tota la
vida, porto americana i
corbata... Em sembla que el primer que ha

d'evitar un ratolí amb una mica de classe és de ser cridaner o oferir un aspecte que faci mal als ulls.

Detesto la música rock, la cuina ètnica, la gent que vesteix massa esport o que va deixada, les rates **es va/otades** i les que es fiquen **on no les demanen...**

M'encanta la vida tranquil·la i ordenada, em *xifla* que cada dia sigui igual: potser algú podria pensar que sóc un ratolí avorrit, ja ho sé, però a mi ja m'està bé de ser com sóc.

I tot això, per què us ho dic?

Ara us ho explicaré.

MASSA FEINA

Vet aquí com va anar la cosa: era un període en què a l'editorial hi havia massa feina.

Llavors vaig tenir una **idea**: contractaria un ajudant. Després de posar un anunci al diari vaig rebre centenars i centenars de currículums. A l'últim, quan ja els havia llegit tots, vaig dir, exaltat:

—Ja ho tinc! Just la persona que necessito!!

Vaig cridar la meva secretària, Rata Lina.

—Rata Lina, prepari immediatament els papers del contracte. He trobat una ajudanta perfecta! És jove, dinàmica, fa anar **L'ORDINADOR** com vol, segueix totes les últimes tendències, és un personatge...

SUPERMODERN

Per fi! Serà algú que portarà una mica d'aire fresc en aquesta oficina **plena de pols!**

Rata Lina se'm va quedar mirant amb una cara plena de dubte:

—Uhmhm, senyor Stilton, vol que la convoqui per a una entrevista?

—I ca! No val la pena! —vaig respondre, triomfal—. Amb tota l'experiència que porto a sobre (ja fa més de vint anys que sóc al

món editorial) no necessito veure la cara d'un rosegador per saber si val o no. **TINC MOLT DE NAS** per a aquestes coses, jo! —vaig exclamar.

—Sí, és clar, senyor Stilton —em va dir Rata Lina, sempre tan conciliadora—. Però, veurà, està segur que no preferiria...

—Tinc un olfacte especial per als col·laboradors! —vaig replicar, per fer-li entendre que la discussió ja s'havia acabat.

LA MATINADA A LA CIUTAT DELS RATOLINS

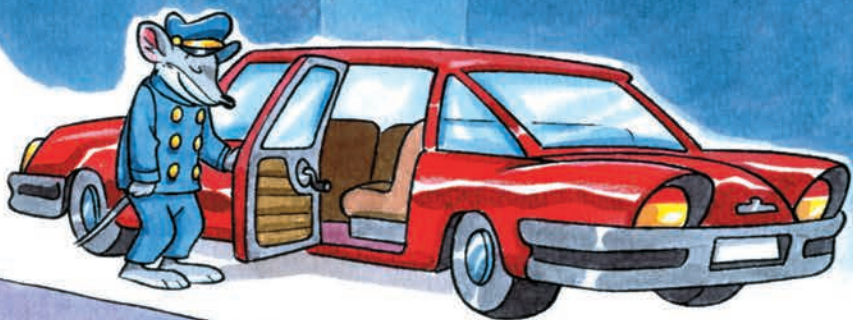
L'endemà vaig anar a l'oficina a trenc d'alba.
Ja feia mesos que matinava molt per
AVANÇAR la feina que sempre quedava
endarrerida.

El xofer em va venir a recollir amb el meu
luxós automòbil fora de sèrie.

A les sis del matí, Ratalona, la ciutat dels
ratolins, era deserta.

M'agradava la sensació
de tenir tota la ciutat
per a mi sol. A l'últim,
vaig pujar les escales
que duïen a la meva
editorial, i, un cop
recorregut el llarg

passadís entapissat de vellut d'un groc de formatge Maó sec, vaig entrar al meu despatx de luxe.

—Per mil formatges de bola, quina feinada!

—em vaig queixar desesperat.

L'escriptori **V E S S A** de papers, factures, documents, contractes, manuscrits, etcètera, etcètera.

—Sort que avui arriba la nova ajudanta, he, he...

—vaig fer una mitja rialleta d'allò més content. Em vaig tancar al despatx per llançar-me de cap a la feina.

Cap allà les onze algú va trucar a la porta; era la meva secretària, Rata Lina.

—Ehem, senyor Stilton, ja ha arribat la nova ajudanta. Ara, a mi em sembla que abans que ella *firmi* el contracte valdria la pena que vostè la veiés...

—Sí, sí, que el firmi —vaig dir esbufegant.

—Però és que jo diria que vostè hauria de... de... —va insistir ella.

—Que no em grato la panxa, jo! —vaig cridar, exasperat, mentre m'estireganyava els bigotis—. Almenys hauríeu de ser capaços de solucionar aquestes cosetes petites, no us sembla? Rata Lina *es va quedar de pedra*, i després de reflexionar una mica, va concloure:

—Com vostè vulgui, senyor Stilton, firmem el contracte. Ah, per cert, ehem... hi ha un altre detall, una petició... La nova ajudanta voldria tres mesos de sou per avançat, com a garantia per evitar que se'n vagi a la competència, perquè ja ha rebut moltes *ofertes*...

Jo m'he permès de dir-li que un ratolí com vostè no ho acceptaria mai, però ella m'ha *obligat* a demanar-l'hi! Així, què, també vol firmar l'avançament o s'hi nega?

Vaig firmar, *una mica dístret*, i a continuació em vaig capbussar en la feina.

Rata Lina va allunyar-se desconcertada. Després, no sé per què, em va semblar veure que reia de manera

malintencionada

Que estrany!

Al cap de pocs minuts, algú va trucar altra vegada. La porta es va obrir i va aparèixer una rateta que devia tenir uns tretze anys, el pèl de color gris, **uns ulls blaus d'allò més astuts** i un morro **punxegut**.

Per descriure allò que duia, començaré per baix: el primer que saltava a la vista era un parell de sabates absolutament **EXAGERADES**.

Es tractava d'una estranya barreja entre uns peus d'ànec (d'aquells que usen els submarinistes) i unes sabates de plataforma (altíssima). De quin color? Fluorescent, amb llumets vermells que s'encenien i s'apagaven. A les soles de plataforma, de plàstic transparent, hi havia un líquid on hi nedaven uns peixos també de plàstic de color fúcsia.

Eren tan enormes (devia fer un 43, i ho dic a ull) que vaig sospitar que s'havia posat tres o quatre parells de mitjons per poder-les portar.

Lluïa unes mitges ajustadíssimes verd fluorescent que **encegaven** i una samarreta immensa i groga, fluorescent, per descomptat, i amb un estampat que no era altra cosa que forats i forats de formatge. Per completar el conjunt hi havia els següents accessoris al·lucinants: una motxilleta transparent amb hipercapacitat per a extrems i una gran agenda de color maduixa folrada de **PELL DE GAT SINTÈTICA**, plena a vessar de fulls i fotos, subjectada hermèticament amb una **ENORME TANCA** d'acer blindat en forma de cap de felí, que mostrava els ullals.

*Lluïa unes mitges ajustadíssimes,
verd fluorescent...*

EL MEU NOM ÉS PICK

—Què hi ha? Què vols? —vaig dir, distret.

—El meu nom és **PICK!** —va dir ella,
amb un to d'orgull.

—Ah, sí? Que bé, que bé! Doncs jo em dic
Stilton —li vaig respondre mentre continuava
amb la feina—. Mira, si el que busques és la
redacció de **PETITSUÍS**, el tebeo
per a les ratetes de la teva edat, t'has equi-
vocat de lloc.

—No busco cap tebeo per a ratetes
—va rebatre ella, amb duresa.

—Ah, no? I què busques, doncs?

—El meu nom és **PICK!** —em va
repetir, aquesta vegada amb un posat
que contenia una amenaça.

—Sí, sí, això està molt bé, però on és la mama? Perquè és ella a qui estic esperant!

—vaig dir-li, convençut que era la filla de Pinky Pick, la meva nova ajudanta.

—Ni mama ni papa! El meu nom és Pick, Pinky Pick! Ho captes? *Patró*, que et fas el sord o és que de debò tens les orelles plenes de formatge? —va cridar exasperada.

Aquella era la primera vegada a la meva vida que algú em deia *patró*.

I allò no m'agradava.

Gens ni mica.

PATRÓ, QUIN ÉS EL PROBLEMA?

Vaig necessitar una mica de temps per entendre-ho del tot.

PERÒ TU... TU NO SERÀS PAS PINKY PICK, oi?

—vaig balbucejar, esmaperdut.

—Exacte! —va confirmar ella satisfeta.

—Tan petita?

—Ja tinc tretze anys —va precisar.

—**Éts massa petita!** —vaig protestar.

—Calço unes sabates del **43**.

Tinc uns peus **llarguissims**: quan creixi seré molt alta, **altíssima**, tothom ho diu. Ja ho veuràs, seré més alta que tu! —va argumentar convençuda.

—Quan jo tenia tretze anys m'agradava jugar amb els ossets de peluix, no m'hauria passat pel cap això de fer de periodista! —vaig recriminar-li.

—Si tu ets limitat, jo no en tinc cap culpa!

—va respondre ella, amb un riure burleta.

—Mira, maca, ni parlar-ne. Per fer aquesta feina el que necessito és una persona competent, una professional, no un nap-buf com tu! Ella va reflexionar un moment, després va seure a la cadira que hi havia davant del meu escriptori i va murmurar, amb una veueta amenaçadora com una **Serp de cascavell**:
—I aleshores, per què m'has contractat?

—Contractat? Que jo t’he contractat? —vaig cridar enfurismat—. Ni ho somiïs que jo et contractaré! Ni un cèntim no donaria...

Just en aquell instant ella em va mostrar el document del contracte en el qual ressaltava la firma *Geronimo Stilton* amb una cal·ligrafia d’allò més **RECARREGADA**. Era la meva firma! Jo vaig fer uns ulls com unes taronges.

—Ho veus, patró? —va xiuxiuejar ella, amb una vueteta dolça com la mel—. Estàs tan enfeinat que ja no saps ni el que firmes. De totes totes, necessites una ajudanta, patró.

Vaig avisar la meva secretària.

—Rata Lina, què és això que m’has fet firmar? M’havies d’avisar que Pinky Pick era una rateta de tretze anys!

Rata Lina va mostrar-se

IMPENETRABLE.

—Senyor Stilton, he provat d’advertir-lo de totes les maneres possibles,

fins i tot he insistit, però vostè m'ha dit

que tenia molt de nas per als col·laboradors,
que tenia temps, que m'esparvilles jo sola...
que estava ocupat, reunions, que

Estava desesperat.

—Però el que és greu de veritat és que neces-
sito una ajudanta més que mai. Ara haurem
de començar altre cop tota la comèdia: l'a-
nunci al diari...

La **joveneta** em va interrompre, amb un po-
sat eixerit:

—Patró, et garanteixo que et puc ajudar. Per
què no em poses a prova? Digue'm què neces-
sites que faci. Quin és el primer problema
que vols resoldre —va adoptar un to professio-
nal, mentre treia de la motxilla la seva agenda
atapeïda de paperets i fotos, personalitzada

ALMÀXIM.

*Hem de trobar informació sobre
un formatge raríssim...*

Me la vaig mirar distret: pobreta, potser es pensava que me la podia prendre seriosament!

—Ui, la feina que s’ha de fer és llarga, difícil, complicadíssima, ni jo mateix, amb la meva experiència, me n’he sortit: hem de trobar informació sobre un formatge raríssim, és un formatge que ningú no sap com es diu, produït exclusivament en un poblet de la **Selva Verda**, amb uns mètodes misteriosos, d’una empresa que no conec... i per postres, és caríssim. Necessito saber a quant surt el mil·ligram.

—Confia en mi, patró! A **Internet** hi és tot! L’únic que cal és saber buscar, saber navegar... —I havent dit això, es va plantificar davant de **L’ORDINADOR**, va enxampar el **ratolí** i es va llançar a navegar amb cara d’experta.

L'ENTREVISTA IMPOSSIBLE

Mitja hora més tard (no m'ho podia ni creure) ella ja havia acabat.

—Ja ho tinc! El formatge es diu **Elemental** i només se'n produeixen set peces l'any, al poblet d'Estimatwatson. Es necessiten trenta mil litres de llet per fer-ne un gram. És un formatge mooolt nutritiu! **El màxim de**

nutritiu! —va cridar exaltada.

—Ehem... I com t'ho has fet? D'on n'has après? —vaig preguntar-li impressionat.

—*Oh, bufar i fer ampolles... qualsevol ho sabria fer* —va respondre amb un to de falsa modèstia—. Qualsevol —va insistir amb una **MIRADA BURLLETA** als ulls.

Jo estava una mica ofès. Que potser em tractava de babau? Però, la veritat és que havia de reconèixer que amb l'ordinador era una fura.

—Mira, pensant-ho bé, per a algunes feinetes sí que em podries fer servei —vaig reflexionar en veu alta.

—Patró, quin és el segon problema? Què manes, patró? —va xisclar.

—Calma, que em vols **RÈBÈNTAR** els timpans? —vaig protestar tot tapant-me les orelles.

A continuació vaig consultar una llista que no s'acabava mai més: era la llista de totes les coses que tenia pendants.

—Aviam, hauríem d'entrevistar un cantant de **ROCK** que tot just acaba d'arribar a la ciutat. És Grock Ratson: un tipus feréstec i difícil de tractar. Mai no concedeix entrevistes. Això —vaig dir amb un somriure irònic—, això no ho podries fer ni tu. *Ningú* no en seria capaç!

Encara tenia la paraula a la boca que
ella ja s'havia posat els PATINS EN LÍNIA .
Va agafar embranzida i es va
llançar en direcció a la porta:
pobre de mi, jo era enmig
del seu camí.

—APARTEU LES
CRIATURES!

—va cridar allunyant-se
a grans gambades.
D'un bot em vaig
apartar, però ella
em va passar
fregant-me les
orelles.

ELS TRUQUETS DE L'OFICI

Al cap de dues hores ja era de tornada, amb un somriure triomfal al morro.

—Patró, aquí tens l'entrevista. També li he fet algunes fotos, he, he! —va grinyolar mentre llançava enlaire un rodet fotogràfic.

—Però què és això? Com t'ho has fet?

Ella va asseure's i **va plantificar** els peuots desproporcionats damunt de l'escriptori.

—Treu els peus de la meva taula! Fora de la meva cadira! —vaig cridar.

—Està bé, està bé, però tampoc no cal fer un escàndol, eh, patró?

Em **MORIA DE GANES** de ficar el morro a l'entrevista, però no li volia donar la

Em va posar sota el nas una fotografia...

satisfacció que em veiés massa **ADELERAT.**

Ella em va fer l'ullet, després em va posar sota el nas una fotografia.

—Et puc dir *tiet* Geronimo? —em va preguntar mig rient i amb posat entremaliat—. Vull dir que amb els anys que tens...

—Ni tiet ni padrí! —vaig explotar.

—Així, potser seria millor que et digués *iaio*.

—M'has de dir *senyor Stilton*! Sóc el teu cap fins que no es digui el contrari.

A ella li va faltar temps per enxampar-me:

—Ah, així ja ho admets, oi? Perquè si tu ets el meu cap, aleshores això vol dir que jo sóc la teva ajudanta!

ESTAVA A PUNT DE POSAR-ME A PLORAR.

—Prou, prou, no puc més. Digue'm com vulguis, però fes el favor de deixar-me veure la foto!

Mentrestant havia entrat al despatx la meva germana Tea, que de seguida li va estrènyer la pota i la va felicitar.

—Enhorabona, **joveneta!** Has estat **GENIAL**.
Com t'ho has fet?

—He, he, heee... he causat sensació! —i va agitar triomfal la fotografia: a darrere del retrat de Grock Ratson hi havia escrit: *a la més adorable, intel·ligent, fantàstica rateta de tot l'univers...: a Pinky Pick!*

I tot seguit va començar a explicar:

—Li he escrit una noteta commovedora, d'aquelles a les quals un adult no s'hi sap resistir, d'aquest estil:

»Estimadíssim Grock, sóc una admiradora incondicional, em sê de memòria totes les teves cançons, tinc les parets de la meva habitació plenes de fotos teves, t'adoro, ets el meu ídol! De gran vull ser com tu!

»Després he afegit alguns detalls **commodors**, per exemple, que sóc òrfena de pare i mare, filla única, que he de treballar per guanyar-me la vida, que ho faig per un amo sense cor (tu) que m'obliga a treballar de sol a sol, i que m'havia encarregat la tasca impossible d'entrevistar-lo...

Ja estava a punt de protestar per totes aquelles boles (jo, jo l'havia forçada a treballar de sol a sol?) quan **VA SONAR** el telèfon. —Escolti? Parlo amb Stilton? Geronimo Stilton? —la veu inconfusible de Grock Ratson va ressonar a l'altra punta del telèfon.

—Sí, sóc jo mateix! —vaig contestar **EMOCIONAT-**.
Ehem, senyor Ratson, quin plaer de coneixe'l...

—Doncs a mi no me'n fa gens de plaer, de parlar amb vostè, Stilton! Li hauria de caure la cara de vergonya de fer treballar una rateta tan jove de sol a sol! Però vostè sap què és això de l'explotació de menors?

Jo anava a protestar, però Pinky em va tapar la boca amb una .

—Miri, sap què? M'imagino que la meva ajudanta deu haver exagerat una miqueta... té tanta imaginació, tanta, potser una mica massa i tot! —vaig balbucejar serrant les dents.

—Quina vergonya, Stilton!

QUINA VERGONYA!!!

QUINA PLANXA!

No sabia què fer.

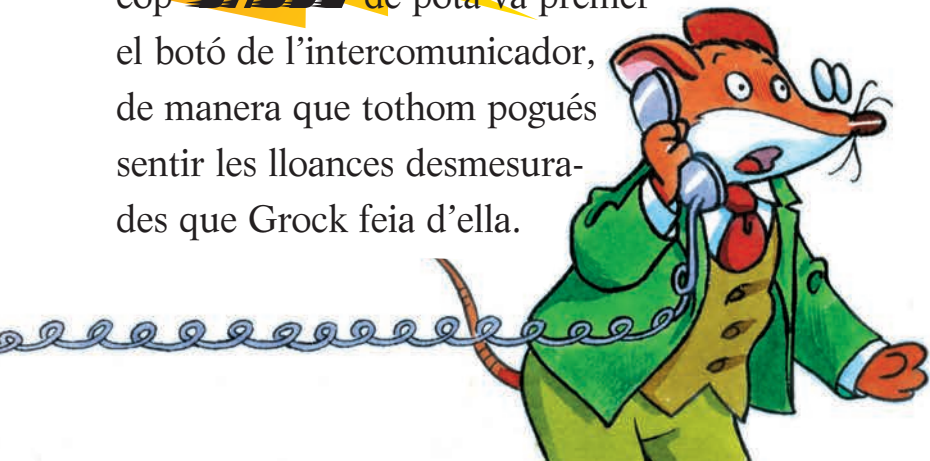
Quina planxa! Quina planxa!

Una ficada de pota, així, i no davant d'un ratolí qualsevol sinó del mateix Grock Ratson en persona!

Carai amb formatge, aquella **joveneta** m'estava arruïnant la reputació!

Mentrestant Pinky aprofitava per fer-se la xuleta mentre seia al meu escriptori. Amb un cop **BRUSC** de pota va prémer

el botó de l'intercomunicador, de manera que tothom pogués sentir les lloances desmesurades que Grock feia d'ella.

—... ho has d'entendre, Stilton, aquesta rateta és excepcional... un autèntic geni... jo no m'havia deixat mai entrevistar per ningú... estic rumiant i potser li faré escriure la meua biografia a ella... ha entès com ningú l'esperit de les meves cançons, el turment del meu missatge espiritual...

El meu cor d'editor **VA FER UN SALT**: una biografia de Grock Ratson?

Hauria donat el que fos per poder-la publicar...

Pinky, des de darrere de l'escriptori, em va enviar un gest que semblava dir: que ho veus?

Jo li vaig indicar que traguéss les botes de damunt de la taula, però ella em va fer **pam i pipo**.

«LA GASETA RATADA»

Grock va acabar tot dient:

—... en fi, Stilton, vostè és un inculte que va mal preparat per la vida, i ha tingut la sort de trobar una ajudanta així, que li ensenya una mica com s'ha de viure, estigui atent i no se la deixi perdre!

—Ehem, i tant, Grock, i tant!

Tot just acabava de penjar que Pinky va xisclar:

—Em sembla que em mereixo un augment, oi?
Em vaig posar vermell de ràbia i aleshores vaig ser jo qui va xisclar:

—UN AUGMENT? NOMÉS EM FALTARIA AIXÒ! PERÒ SI AMB PROU FEINES T'HE CONTRACTAT!

Ella em va fer l'ullet i va murmurar:

—... no voldràs pas que me'n vagi amb la competència, oi?

En sentir la paraula competència em vaig quedar **BLANC** com el paper.

—Escolta'm, benvolguda Pick, vull dir, estimadíssima Pick, per què em parles de la competència? Que no t'hi trobes bé a *L'Eco del Rosegador*, amb el **TIE T GERRY?**

Ella va deixar anar un xisclet, amb un

somriure per sota els bigotis:

—Quinze no, millor setze pagues l'any, tres mesos de vacances (m'agrada viatjar, saps?), el meu xofer personal (fixa't que també m'agrada voltar amb moto), i totes les despeses pagades, incloses les dels vestits i la roba que faig servir per anar supermoderna.

Mentre deia això es feia la xula amb la seva samarreta

**TRESTALLES
MASSA GRAN.**

—Sí, maca, sí, però... em sembla una mica massa, no trobes?

Ella es va acariciar el pelatge.

—Estimat Stilton, si no et sembla bé sempre puc anar a veure algú altre... ja he començat a perfilar una idea per a la biografia de Ratson... —havent dit això, va clavar els ulls en un exemplar de *La Gasetta Ratada*, que hi havia damunt del meu escriptori. Aquest diari era el meu competidor més terrible i directe.

I jo em vaig precipitar a acceptar i vaig dir que ja m'estava bé així.

L'AJUDANTA DE L'AJUDANTA

L'endemà al matí, Pinky va arribar a l'oficina puntualíssima.

Va trucar a la porta i va xisclar:

—Patró, hi ha **NOVETATS!** Hi ha **NOVETATS!**
Me la vaig mirar de reüll, me'n malfiava.

—Uhm, ja has començat a treballar en la biografia de Grock?

—Hi ha una altra **NOVETAT!** No em preguntes quina és?

—*Uhmhhh, quina?* —vaig preguntar cada cop més malfiat.

—*Voilà!* —va xisclar, fent-se a un costat. De darrere d'ella va aparèixer una rateta, més o menys de la seva edat.

-I TU, QUI ETS? —vaig bramar.

—Ehemmm... —va fer ella, dubtant un instant, només un instant—, em dic **MERRY!**

—Què hi fas aquí? A aquesta hora hauries de ser a escola.

—Patró —va xisclar Pinky mentre em clavava un cop de colze a les costelles—, tu a quin món vius? Ja s'acosta el **NADAL**, temps de vacances, oi? Per cert, et presento Merry, la meva nova ajudanta.

Vaig protestar:

—Però qui t'ha dit que tens dret a tenir una ajudanta?

Ella va engrapar la seva **MEGA-AGENDA** del **CINTURÓ**, va treure la **CALCULADORA** que hi duia incorporada i va remugar:

—A veure, sí, això mateix, amb una mica d'ajuda podré acabar la biografia de Grock en un parell de mesos, potser en un mes, potser d'aquí menys i tot!

UNA AGENDA AL PERFUM DE FORMATGE

La idea de tenir la biografia de Grock en tan poc temps em feia pessigolles als bigotis i m'esborrava el mal humor.

—Ja ho entenc, però quant em costarà

l'ajudanta de l'ajudanta? —vaig balbucejar, preocupat per les meves finances.

Pinky se'm va apropar com una bala i em va xiuxiuejar una xifra a cau d'orella.

—**NOOOOOO!** Això és massa! —vaig cridar,
HORRIPILAT.

Aleshores ella em va dir una altra coseta en secret.

—**Quèèèèèèè?** Quant t'han ofert aquells de *La Gasetà Ratada*?

Vaig acabar per acceptar.

Aquella tarda hi havia una reunió de màrqueting amb tots els de l'editorial.

—Senyor Stilton, el que necessitem són productes nous, **MODERNS**, **divertits**, coses per als joves d'avui dia! —em va dir el director comercial.

I tot d'una es va sentir una veueta que deia:

—No patiu, tinc una idea!

De sota la butaca presidencial (la meva) va aparèixer Pinky, amb un munt de papers.

—He pensat en una agenda amb microxip incorporat i pàgines perfumades de formatge, una sèrie de biografies de cantants de rock, una motxilla amb rodetes... i encara hi ha més: heus aquí el projecte per a la nova revista juvenil! Es dirà **SENSACIONAL**. El director (per dir algú) podria ser jo mateixa.

COM T'HAS ATREVIT?

El **CAMP D'ACCIÓ** de
Pinky s'anava eixam-
plant a poc a poc.

Tots els productes
que ella proposa-
va funcionaven de
meravella i es ve-
nien com a xurros.

Gràcies a les seves
idees érem al capdamunt
de les llistes de vendes.

Aquell matí, quan vaig entrar
al despatx, estava una mica més
adormit del compte: d'entrada em vaig pen-
sar que m'havia equivocat de porta i vaig

*Em vaig adonar horroritzat que les parets
eren cobertes de guixots...*

creure que m'havia ficat en l'horrible habitacioneta que compartien Pinky i Merry per treballar.

Després vaig veure el meu escriptori, i em vaig adonar **HORRORITZAT** que aquell era el meu despatx!

Em vaig mirar les parets com al·lucinat: eren cobertes de guixots de coloret, de dibuixets, de sanefes... On havia anat a parar aquell color gris de rata boscana que m'havia aconsellat l'arquitecte? Estava a punt d'**EXPLORAR D'INDIGNACIÓ**... Com s'havien atrevit?

—T'agrada, eh? Per ser tu t'ho fem de franc. Només perquè em caus bé —va xisclar satisfeta Pinky, i després va agitar l'esprai de pintura que tenia a la mà.

—Com t'has atrevit?... —vaig llançar-li mentre m'estirava els bigotis ple de desesperació.

Just aleshores Merry va obrir la porta amb tanta empenta que me la va clavar al morro. Vaig ensopegar amb el penjador i me'l vaig

fúmer per sobre, després vaig ficar una **P O T A** al paraigüer i l'altra va anar a petar a l'endoll de l'ordinador. Una descàrrega de **DOS MIL VOLTS** com a mínim em va enrampar de cap a peus. Per no caure vaig intentar aferrar-me a Pinky però aleshores em va clavar una ruixada de pintura carbassa al morro.

—**Sooooors!**—vaig cridar.

Va aparèixer Rata Lina, i després tots els meus col·laboradors. Es van quedar tots ben parats, m'observaven, i va ser Fred van Kaas, el meu director artístic, la veu de la veritat, qui em va dir allò que tots pensaven: —Senyor Stilton, com és que s'ha disfressat de

PER MOLTS ANYS, STILTON

Aquell vespre me'n vaig anar cap a casa d'un **humor pèssim**. I per postres, era el dia del **M E U A N I V E R S A R I**: ningú no se'n recordava de mi!

Tampoc no era que donés massa importància a aquestes coses, però m'hauria fet il·lusió que...

En fi, vaig manar al xofer que em conduís fins a la cruïlla de l'avinguda Camembert, i des d'allí vaig continuar a peu fins a casa.

Em vaig aturar davant d'un quiosc: era ple a rebentar de nous **productes Stilton** ideats per Pinky.

Més enllà em vaig fixar en l'aparador d'una llibreria: com era

possible que el llibreter hagués escollit només les portades fetes per ella?

La que cridava més l'atenció era l'agenda amb les pàgines **perfumades de formatge**: jo la trobava repugnant, però a la gent li agradava.

Vaig arribar a la gran porta de caoba massissa de l'entrada de casa, vaig pujar fins al pis, les claus ja a la mà. I en sec, es van encendre tots els llums.

PER MOLTS ANYS!!!

—Socors... què és això?... qui hi ha? —em vaig fer enrere, espavorit.

Un centenar de ratolins, escampats per casa, cantaven a cor (i feien **TREMOLAR** tot el mobiliari) una cançó tremenda, que anava dedicada a mi.

*—L'edat et fa menys salvatge,
ja no ets un tros de formatge!
Ets un rat afortunat,
i quina ajuda has trobat!*

—Ajuda? Però què punyeta hi té a veure això de l'ajuda? —vaig preguntar amb una sospita horrible.

I EN SEC HO VAIG ENTENDRE!

Al bell **mig** de la sala, el **centre** d'atenció, hi havia la de sempre, el meu malson: Pinky Pick!

L'envoltaven la meva germana Tea, el meu

cosí Martin Gala, i el meu nebot Benjamí.
Tea i Pink semblaven íntimes **amigues**
de tota la vida.

Amigues, aliades, còmplices!

JO ERA LA SEVA VÍCTIMA.

—Ei, germanet, quina bona idea aquesta festa, no trobes? Ara que per a això es necessitava algú amb idees noves... —va xisclar Tea mentre abraçava la **petita** Pinky.

I en aquell moment vaig tenir la llambregada: ara ja sabia a qui s'assemblava Pinky! Era clavada a la meva germana!

Estava a punt de cruspir-me un trosset de mozzarella, així, per apuntalar-me i superar les emocions...

... quan una manotada a l'esquena em va fer
ennuegar de mala manera.

—Cosí, ja era hora que descobrissis el sentit de la vida: per fi ets capaç de **C E L E B R A R** alguna coseta! És veritat que si no hagués estat per Pinky tu sol mai no hi hauries pensat, **ATURADET** com ets! Sempre tancat en aquella oficina que sembla un cau de rates i que fa pudor d'humitat... el trobo un lloc *superdepriment*... sort que ja l'has canviat! Però últimament veig que vas ben cuidat:

salmó, ostres, caviar, xampany! Això deu ser que t'agafes la vida d'una altra manera, eh, perquè abans eres més agarrat que una rata... —el meu cosí Martin Gala s'estava referint al convit que algú (*qui???*) havia preparat allí mateix.

Martin Gala tenia raó: salmó, ostres, caviar i xampany: qui oferia tot allò?

Em van assaltar tot tipus de dubtes...

El meu nebot Benjamí em va estirar la màniga de l'americana.

—Tiet Gerry, que bufona que és Pinky! Me la presentes?

Però jo, com hipnotitzat, no podia desenganxar els ulls de tot allò que ens

envoltava: la costosa ornamentació

FLORAL

de la sala (muntanyes d'orquídies), aquella

mena de *catifa de seda*

fúcsia que corria des del passadís fins al saló, i també vaig notar horroritzat que a cada convidat se li havia ofert un recordatori de la vetllada: era una petita formatgera de PLATÍ amb un diamant a la tapadora!

NEGATIU DUBTÓS

També vaig notar, amb un **CALFRED**,
que a la sala hi havia una banda d'última
moda que tocava música *post-post-post-
postmoderna...*

Entre els convidats, anant amunt i avall, hi
havia un fotògraf famosíssim que no parava
de fer fotos: era

—Però si aquell és... és... —vaig balbucejar.

—I tant que sí, estimat! És ben bé ell! El gran

Negatiu en persona! —va respondre'm la
meva germana amb aires de suficiència—. No
hem reparat en despeses per a la teva festa
d'aniversari. Estàs emocionat, oi? Ja veuràs
quines fotos!

Negatiu se'm va apropar.

—Stiiiiiiilton! **AMIC**

MEU! Miri quines

fotos que acabo
de disparar, així,

sense pensar-m'hi

i sense que vostè se

n'adonés! Ah, les fo-

tos millors són aque-

lles que es pesquen per
sorpresa!

Vaig observar les

fotos, poc con-

vençut. En una es veia un

primer pla d'una pota, una al-

tra representava un ratolí sense

cap: em van fer l'efecte d'unes

fotos preses per un boig furiós.

—**Genial!** Absolutament **genial!**

Ja es veu que les fotos de Negatiu

són úniques, especials, irrepetibles!

—va dir Tea amb un grinyol ple d'entusiasme.

Jo em vaig escurar la gola:

—Ehem, germaneta, i tot això, qui ho paga?

—vaig preguntar, amb una suor freda.

UNA IDEA BONICA DE DEBÒ

Es va posar a riure.

—Qui paga tot això? Tu, naturalment! Pinky ho ha organitzat tot. Imagina't que simpàtica, ella ha tingut la gentilesa d'organitzar la festa d'aniversari, i no ha volgut cap tipus de recompensa, ha dit que ho feia de franc, només per amistat cap a tu! Però la part més bonica encara no ha arribat: d'aquí a una mica vindrà un *poeta famosíssim* que declamarà una poesia composta en el teu honor (era més aviat car, el poeta, però valia la pena). A més, també deixarem anar mil GLUBUS de colors, pensa quin cop d'efecte! Pels focs d'artifici no cal que et preocupis: ja tenim quatre experts al terrat, falta

poc perquè donin l'ordre i veurem els focs més bonics que et puguis imaginar. I el **Pastís D'aniversari**... Ah, això sí que és una bona sorpresa —va dir Tea amb posat somiador—. Aquesta ha estat una idea que hem tingut Pinky i jo, totes dues juntes. Som de la mateixa onda, aquesta rateta i jo.

Doncs això que et deia: és un pastís de deu pisos, cada pis fa un metre d'alçada. El pastís és de formatge fresc, amb una capa interna de nata espessa. A l'últim pis hi ha una rateta alada que és una talla de parmesà. El pastís està decorat amb petites mozzarelles i amb **GUINDES CONFITADES**. No et vull explicar la dificultat que han tingut per realitzar-lo, però nosaltres (Pinky i jo) ens hem dit que Geronimo es mereixia el bo i millor! Imagina't que la pastisseria més cara de Ratalona ha hagut de **TANCAR** tota una setmana per poder-se dedicar exclusivament al teu pastís: vint pastissers treballant-hi dia i nit!!!

Em vaig adonar que em començava a rodar el cap. Vaig seure en un sofà, per no desmaiar-me així, al mig de la sala: no em semblava gens de bon gust.

Al cap i a la fi, era jo el rei de la festa.

—Per què ho heu fet?... No calia, de debò que

no calia... —vaig mormolar amb dificultat. Després, em van començar a voletejar davant dels ulls, com si fossin uns espectres conjurats per un **MAG**, unes xifres exorbitants, xecs de dotze zeros, i en aquell moment em vaig desmaiar.

Vaig tornar en si i encara estava ajagut damunt del sofà, mentre el meu cosí Martín Gala em ruixava el morro amb el contingut d'una galleda de glaçons.

—**Cosí! Cosí! Reacciona!**

—Aquest aniversari segur que el recordaré —vaig mig tartamudejar mentre m'anava recuperant.

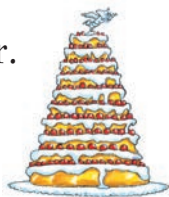
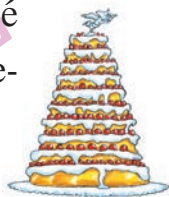
—Patró, Patróóóó! T'ha agradat la festeta?

—va cridar Pinky.

—**IN@BLIDABLE!** —vaig remugar.

Aleshores vaig provar d'alçar-me.

—Ja li heu donat la notícia? —va murmurar Tea a Pinky.

—De què va això? Què més hi ha? Què m'a-magueu? —vaig preguntar malfiat.

—Cosinet, Pinky ha tingut una idea genial, absolutament genial: un viatge al **POL NORD**! Marxem demà al matí.

—Però què hi té a veure el Pol Nord? —vaig preguntar, perplex.

—Molt a veure, hi té... Pinky ha arribat a un acord amb **RAT TV** per celebrar el Cap d'Any amb una festa al Pol Nord. De bon matí marxem per poder-ho organitzar tot en el lloc escollit.

JA FALTA POC PER AL CAP D'ANY, GOSÍ!

—T'agradiria que no em bramassis a l'orella
—vaig murmurar, resignat—. Si continuem així tindrè un atac de nervis!

TOT A PUNT, PATRÓ?

Vaig passar una nit tremenda, plena de malsons, i l'endemà a trenc d'alba em va despertar un **TIMBRE** histèric.

Em vaig arrossegar fins a la porta sense fer gens de soroll, i quan vaig obrir em vaig trobar cara a cara amb el meu cosí Martin Gala i el meu nebot Benjamí i, no podia faltar, la imparable Pinky.

—Què, tot llest? —va xisclar Martin Gala.

—A punt, patró? —va cridar ella.

Em va allargar unes botasses folrades amb **PELL DE GAT SINTÈTICA**, una jaqueta tallavents també folrada, tapaorelles, guants, etcètera, etcètera, tot això de colors fluorescents, naturalment.

—Per què m’he de disfressar així? El que ve és Cap d’Any i no pas Carnaval... i a més, on s’ha ficat Tea? —vaig preguntar, malfiat.

Com si fos la resposta a la meva pregunta, vaig sentir un soroll damunt nostre.

Era un helicòpter.

Vaig mirar-me’l bé, preocupat.

**POBRE DE MI, LES MEVES SOSPITES
TENIEN RAÓ DE SER.**

Ens sobrevolava un helicòpter i algú treia el cap per una finestreta, una rateta pèl-clara i ulls viulets: era la meva germana Tea.

—Tothom a bord! Som-hi que marxem!

—Ni parlar-ne! Vosaltres aneu on us doni la gana... però jo no penso anar enlloc. Això ho sé del cert. No aniré enlloc... o si no, ja no em dic

GERONIMO STILTON!

... vaig sentir un soroll damunt nostre.
Era un helicòpter.

UN DIA EM DARÀS LES GRÀCIES

Deu minuts després jo ja seia a l'helicòpter. Anava vestit amb **COLORES FLUORESCENTS** de cap a peus. Per sort no corria per allí Negatiu Dubtós, perquè a ell li hauria faltat temps per fotografiar-me amb aquella fila que feia: m'hauria mort de vergonya. Estava d'un humor que mossegava, i amb tot això, Pinky tenia el mal gust de fer-me l'ullet, amb aquella cara de múrria que tant li agradava exhibir.

—Què, patró? Ja veuràs quina festassa que farem al **POL**! Serà un Cap d'Any excepcional, ens veuran totes les televisions de l'illa!

—Tot això és culpa teva! —vaig fer amb mala bava.

—Però pensa, patró, que tot això jo ho faig

per a tu! Sé del cert que *t'encanta* la notorietat i faries el que fos per aparèixer a la pantalla de qualsevol televisió o a la primera pàgina d'un diari! Vinga, no ho neguis, en el fons sé que te'n mors de ganes! Mira, estic segura que un dia em daràs les gràcies! —va xisclar ella.

Va ser un viatge **llarguíssim**.
De debò, a mi em va semblar

i n t e r m i n a b l e .

TENIA UN CANGUETI IMPRESSIONANT!

Tea i jo som germans, però som com la nit i el dia: ella és valenta, sempre a punt de fer el que sigui, i, en canvi, jo sóc un ratolí intel·lectual, sedentari i més aviat caguetes, ho he de confessar.

Per això, va ser amb tots aquests patiments físics i morals (sempre em marejo) que vam arribar finalment a albirar el Pol.

EL POL!

EL POL! EL POL!

—Tot a punt per a l'aterratge! —va avisar la meva germana, que ja s'havia tret el casc i *inclinava* l'helicòpter esgarrifosament.

A sota nostre vaig veure un vaixell que navegava per aquelles aigües. Semblava tan gran com un portaavions. Era una nau **trencaglaç**.

—Ja hi som! —va dir Tea, i va dirigir-se directament al pont de la nau.

L'helicòpter va posar-se suaument sobre aquella superfície malgrat el vent que xiulava furios.

Quan les hèlices van deixar de girar vam baixar de l'helicòpter.

El qui ens va rebre era el comandant de la nau, Ratademar Nelson.

—**VOSTÈ DEU SER STILTON, GERONIMO STILTON** —va bramar ell amb aquell típic to militar—. **JO SÓC NELSON, RATADEMAR NELSON!** —es va presentar.

A penes va veure la meva germana, va empal·lidir de l'emoció, i tot seguit la va felicitar pel seu aterratge.

—Quina mà esquerra, quina **DELICADESA!**

—va cridar, i es va afanyar a besar-li la pota amb cortesia—. Vostè tindria molt de futur a la marina, estimada senyoreta!

Tea havia causat sensació, com sempre.

Pinky va treure l'agenda i va començar a llegir.

—Nanos, tothom al seu lloc! Demà passat ja és Cap d'Any!

El comandant va provar d'informar-se:

—**EHEM, LA MEVA COMPANYIA NAVILIERA M'HA DIT QUE HAVIA DE POSAR A DISPOSICIÓ VOSTRA EL MEU VAIXELL PER A UNA INICIATIVA ESPECIAL. DE QUÈ ES TRACTA AQUESTA INICIATIVA?**

—Oh, això ja ho veurà, serà una **xalada absoluta...** —va dir Tea sense voler especificar més.

—Sí, serà una **bògeria divertidíssima!**

—va fer Pinky sense aclarir tampoc les coses.

El comandant em va agafar per banda i em va preguntar amb xiscles insistents:

—ESCOLTI, STILTON, LI HE DE DEMANAR DUES COSES IMPORTANTÍSSIMES. LA PRIMERA ÉS: DE QUIN TIPUS D'INICIATIVA ES TRACTA? LA SEGONA: LA SEVA GERMANA ESTÀ CASADA? TÉ PROMÈS? SURT AMB ALGÚ? QUÈ ME'N DIU?

Jo també vaig intentar no comprometre'm gaire:

—Ehem... la iniciativa especial és una

festa...

—UNA FESTA? ESCOLTI'M, QUE AIXÒ ÉS UN VAIXELL SERIÓS, EH? —va protestar Nelson, escandalitzat.

—Pel que fa a la meva germana —vaig afegir per canviar de tema—, no té cap compromís, és més, si vol **QUEDAR-SE-LA** i portar-la

amunt i avall per tot el món, jo li dono el meu permís ara mateix!

UNA SILUETA EN LA NIT

En aquell moment vam sentir tota mena de crits. Eren Tea i Pinky.

—Aquest lloc és fantàstic, la **festa** l'organitzarem aquí mateix! —va dir la meva germana.

La meva ajudanta va afegir:

—Perfecte, aquí hi posarem els altaveus de l'estèreo, allí les provisions (així, a ull, he comptat que serem uns cinc-cents, sis-cents convidats, potser mil, mil dos-cents) i més enllà —va assenyalar una habitació on hi havia escrit: OFICINA DEL COMANDANT NELSON a la porta—, allí hi col·locarem la banda de rock.

Vaig veure com Nelson empal·lidia.

Una altra víctima de Pinky...

Vaig sortir al pont. L'aire era d'un fred tallant i em baixava per la gola com si fos glaç líquid.

Pensatiu, em vaig recolzar a la barana de ferro, i em vaig fixar en les ones grises que s'entrellaçaven a proa i es convertien en dos bigotis d'escuma, a banda i banda de la nau.

Algú va tocar la sirena que anunciava boira i aquell so va ressonar d'una manera lúgubre en la foscor. Ja queia la nit.

Però... què era aquella silueta que s'entreveia al costat de proa, just davant de la nau? Era com si fos... sí, semblava ben bé...

Em vaig netejar els vidres de les ulleres per veure-hi millor, després em vaig tornar a fixar en aquella visió que tenia al davant: era un **MALSON?** No, allò era un iceberg!

—Socoooors! —vaig cridar amb força, però la veu em va sortir feble i com apagada per la boira.

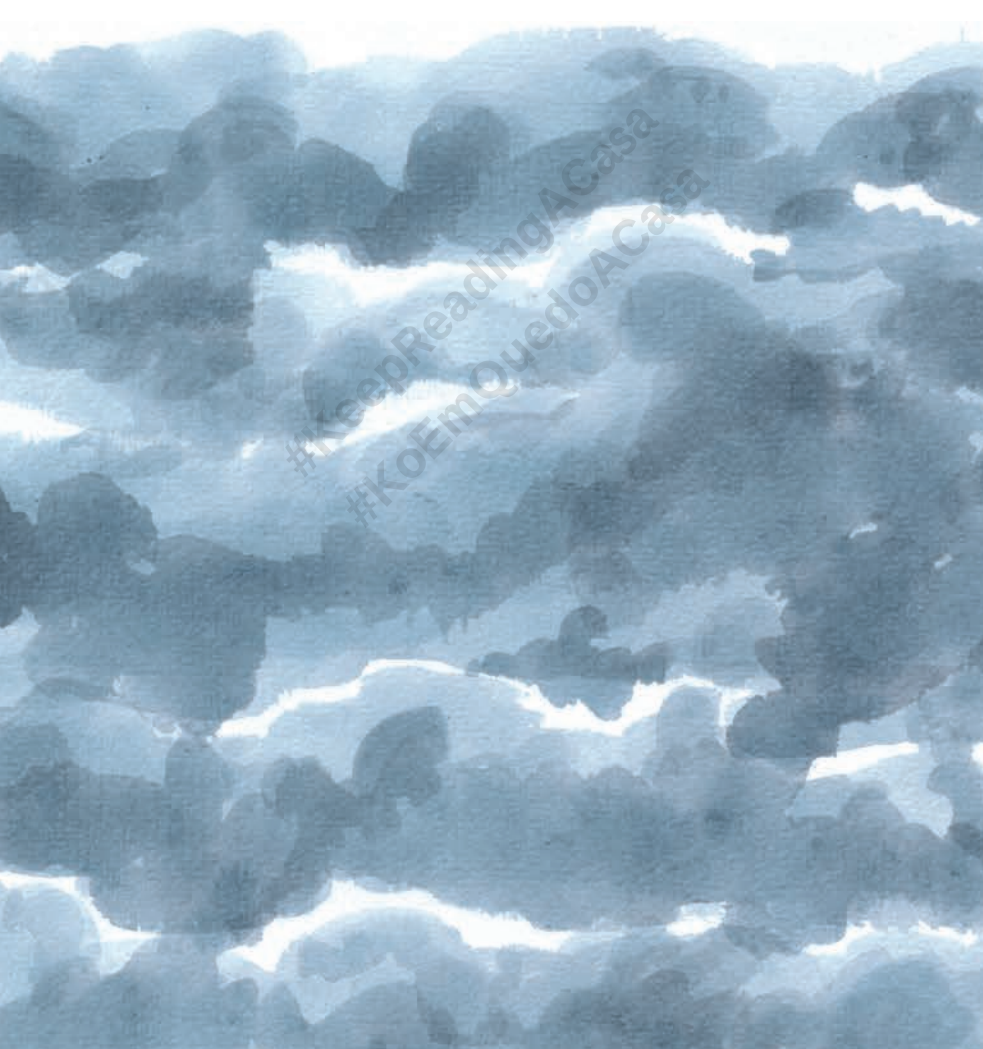

»Socooooooooors!

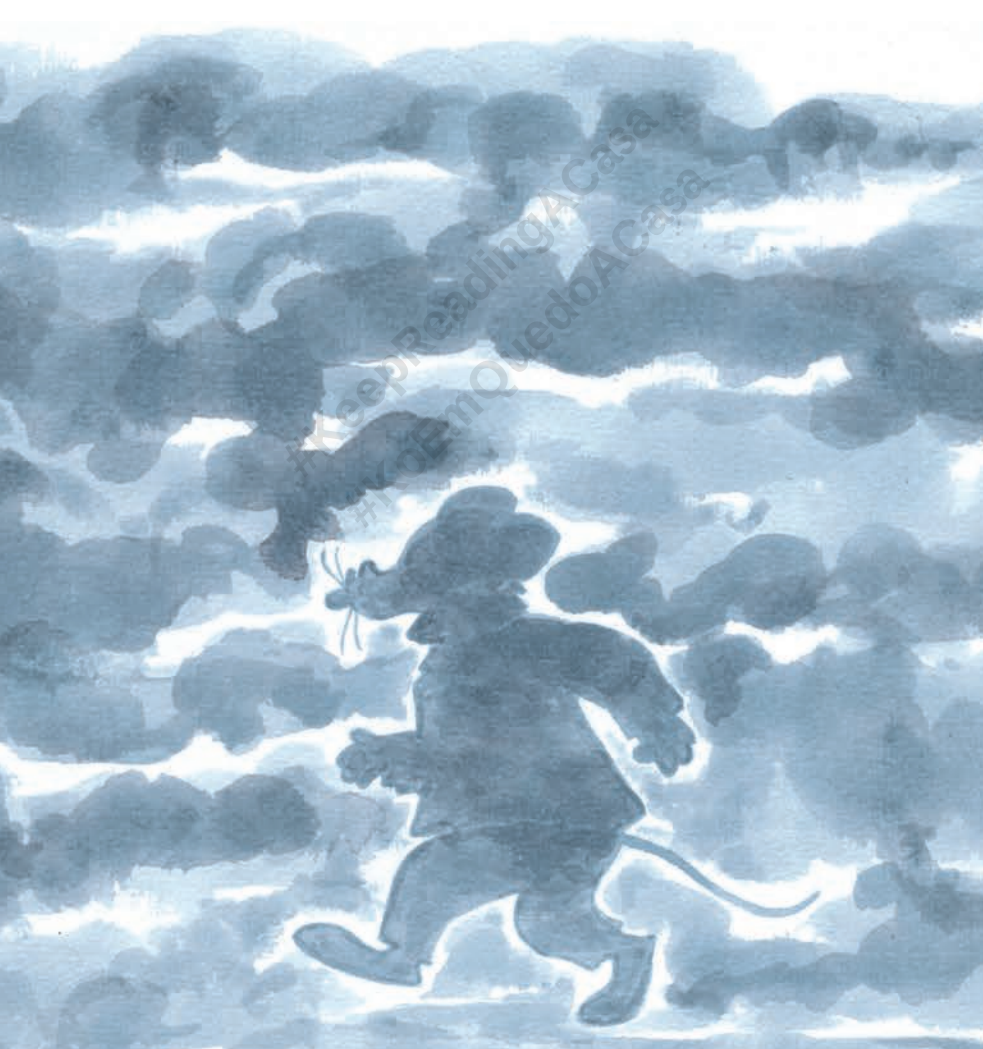
Campi qui pugui! —vaig xisclar més fort.

Ningú no va respondre. Una boira molt espessa m'envoltava i no em veia ni la punta

del nas, semblava que la nau fos deserta.
—Ajudaaaa! Que hi ha algú? —vaig bramar
desesperat.

ADÉU VAIXELL!

De sobte vaig sentir uns crits i els motors van canviar de ritme, després el vaixell semblava encabritar-se damunt les ones, com si es volgués aturar.

La massa grisa cada cop era més a la vora. Ara ja es distingia fins i tot el seu perfil agut i amenaçador.

Vaig córrer cap dins, per avisar els meus companys.

Però no els trobava enlloc: la confusió era total.

—PREPAREU LES XALUPES DE SALVAMENT! —va cridar Nelson.

—Tea, Benjamí, on sou? —vaig bramar, desesperat.

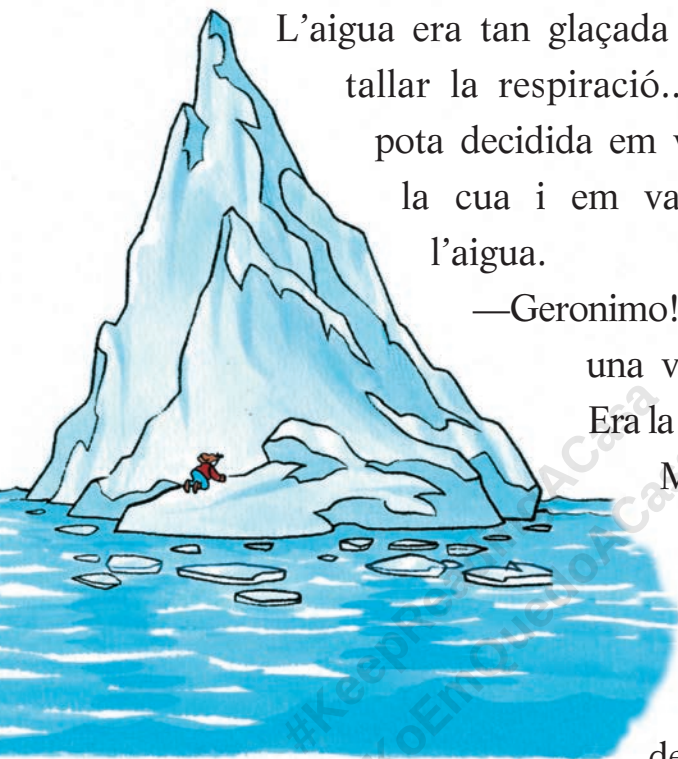

Aleshores es va sentir un soroll espantós, com si dues muntanyes topessin l'una contra l'altra.

La nau es va començar a enfonsar.

En sec, el pont es va inclinar i jo vaig relliscar avall, sempre avall, més i més, de cap a l'aigua. Desesperat, em vaig aferrar a la barana, però una onada que em va semblar gegantina va esberlar el pont i se'm va endur al mar.

L'aigua era tan glaçada que em va tallar la respiració... però una pota decidida em va engrapar la cua i em va treure de l'aigua.

—Geronimo! —va cridar una veu familiar.

Era la del meu cosí Martin Gala.

Incrèdul, vaig

palpar la superfície

de gel que tenia sota de les

potes: allò no era una xalupa de salvament,

era un **iceberg!** L'iceberg que ens havia envestit!

—On són tots els altres? —vaig preguntar, esgotat.

Els vaig comptar: hi havia Martin Gala, Tea, Benjamí... i hi havia Pinky.

Passaven les hores, però la boira continuava ben espessa. Estàvem cansats i morts de fred, amb la moral per terra. A on aniríem a petar? A on ens duia l'iceberg arrossegat pel corrent?

L'enorme massa blanca que teníem damunt semblava que ens amenaçava en tot moment. Vam excavar un refugi en el gel i ens vam **apinyar** els uns contra els altres per escalfar-nos.

Jo notava com a poc a poc l'iceberg es desplaçava sense parar.

De tant en tant sentíem uns **cruixits amenaçadors**, com si l'enorme massa glaçada es volgués partir en dos.

Vam passar un dia sencer damunt de l'iceberg, però ens va semblar una eternitat. La situació era crítica de debò: amb aquella fredor se m'havien glaçat els bigotis i notava que m'estava posant malalt, com a mínim una pulmonia doble. Per postres, la meva

farmaciola de primers auxilis que sempre porto en casos així havia anat a parar al fons del mar, amb el vaixell.

Per si això no fos prou, Martin Gala em va dir que se sentia defallir i que ho hauria donat tot per un tros de **MANXEGO CURAT**, d'aquells que només d'olorar-lo ja notes pessegolles als bigotis. I no parava de fer llistes de formatges i formatgets, fins que nosaltres ja no podíem més de tanta fam.

A l'últim, a l'alba del segon dia ens va semblar que la boira ja s'aclaria una mica.

Vam sentir un soroll estrany: sí, era la remor d'un helicòpter!

Quan ja el vam tenir més a la vora vam veure que duia escrit **RAT TV**.

—Ei, mireu què hi diu: **RAT TV**! Aleshores potser sí que hem arribat al Pol Nord, oi?

El vent ens va dur l'eco d'una música llunyana. Vaig veure un vaixell que s'apropava.

—**S**ííííí! —van xisclar Tea i Pinky, i es van posar a ballar.

—Vinga, anima't, tu també has de ballar, patró, així t'escalfaràs!

POBRE NELSON

Vam pujar a bord de la nau.

Allí vam trobar tots els rosegadors que havien sobreviscut al naufragi de l'altre vaixell.

Ho vam **celebrar** amb gran alegria.

També hi havia el comandant Nelson, que en veure la meva germana es va agenollar amb la cara pàl·lida.

—*Oh, estimada meva! Ja havia perdut tota esperança de tornar-la a veure!*

Tea va riure, afalagada, i va mostrar la pota per tal que l'altre l'hi besés.

—Ah, comandant, vostè per aquí? Quina coincidència!

Vaig sacsejar el cap mentre observava el que passava. Quin ridícul que feia, pobret! ... És

ben cert que fins i tot els rosegadors més endurits de cor es desfan com el formatge d'un entrepà calent quan veuen una rateta preciosa. Ai, l'amor!

L'UNIFORME DE GALA

La festa va començar a les deu.
Ens vam situar tots al pont. Men-
trestant els càmeres de **RAT TV**
transmetien en directe aquell
fantàstic Cap d'Any al Pol.

Nelson lluia l'uniforme de gala blanc i feia el
fatxenda pel pont.

—**STILTON! VA BÉ LA COSA?** —va cridar.

—Sí, sí, molt bé, gràcies! —vaig murmurar.

Punyeta, per què tots havien d'eixordar-me
d'aquella manera salvatge?

Ell es va llepar els bigotis satisfet.

—**NO ESTÀ GENS MALAMENT AQUEST
VAIXELL. NO COM EL MEU, ÉS CLAR...**

—I què passarà amb el seu vaixell? —vaig dir.

—BAH, TANT LI FA, PERQUÈ ESTAVA ASSEGURAT —va respondre ell, com si res.

En aquell moment va arribar Tea.

Ell va canviar automàticament de veu i va prendre un to *ensucrat, d'una cursileria que feia angúnia:*

—Adorada meva, ara que vostè és aquí amb mi, fins i tot la lluna sembla més bonica en el firmament...

Ella va respondre amb uns xisclets de rateta:

—Oh, comandant Nelson, que és galant! I fa molt de goig vestit així.

I ell, vinga a fer el fatxenda amb l'uniforme.

—Vol dir? Bah, això no és res...

Després es va posar a xerrar:

—Veu aquesta medalla al mèrit de guerra? Me la van concedir fa deu anys, quan en una acció heroica vaig salvar un submarí prop de l'illa de

Rathos. Aquesta altra és la creu d'or al mèrit, i me la van donar per una raó ben...

Ella feia xiscles d'entusiasme.

—Ooooooh, de debò? De debòòòòò?

M'ho ha d'explicar tot, absolutament tot sobre vostè...

CAP D'ANY AL POL NORD

Cap allà quarts de dotze em vaig allunyar, cap a proa, per trobar una mica de tranquil·litat.

Tenia necessitat d'estar sol.

Odio el soroll.

Odio la gent que em xiscla a l'orella.

Odio la música massa forta...

Però sobretot **odio** el Cap d'Any. No suportó aquesta obligació de celebrar-lo quan, en realitat, potser el que preferiria seria passar una vetllada tranquil·la davant del televisor, arrepatat a la meva butaca de pell de gat ecològica, tot mirant una pel·lícula romàntica i picant patates fregides amb gust de formatge.

Vaig tornar a la sala de ball: la música continuava a un volum eixordador.

Pinky, enfilada dalt d'un tamboret a la vora de la

banda, s'esgargamellava:

—**MÉS FORT, MÉS FORT!**

Tots ballaven convulsos i semblava que s'ho estaven passant de meravella.

Jo els observava de lluny, meditant.

Benjamí ballava amb Pinky, Tea amb Nelson.

De cop i volta vaig sentir una veu darrere meu.

—Ehem, patró, com va?

Era Merry.

Se la veia desmoralitzada.

—Què hi fas aquí? Com és que no vas a divertir-te, a ballar amb les altres?

Ella va acotar el cap.

—És que ningú no m'ha tret a ballar.

Vaig rumiar un moment. Després vaig dir amb amabilitat:

—I com pot ser això? Que estrany! Però si tu ets una rateta fascinadora...

—Ho dius de debò? Tu em trobes fascinadora?

—de seguida s'havia reanimat—. Fascinadora, patró? Parles seriosament? —va cridar ja a plens pulmons.

—Síííí! Ets fascinadora, moltíssim, però no cal que em cridis a l'orella, fes-me aquest favor, eh?

Després vaig afegir:

—Ehem... et puc treure a ballar?

Ella va llançar un xisclet d'entusiasme i vam córrer cap a la pista.

L'ALBA D'UN NOU DIA

Ja us he dit al començament que sempre sóc honrat. I honest.

També ho seré aquest cop.

Em pensava que se'm perforarien els timpans de les orelles per l'excés de volum, que m'avorriria, que no m'agradaria ballar... I en canvi, m'ho vaig passar **BOMBa!!!**

Merry i Pinky em van ensenyar a ballar la salsa, el merengue, el **ROCK ACROBÀTIC**, el **hip-hop...**

Vaig descobrir que les patates fregides sucades amb quètxup són boníssimes... i que és molt divertit fer-se un tatuatge amb henna.

Van provar de posar-me un pírcing a la cua, però jo vaig negar-m'hi.

Tot té un límit!

Aquells de **RAT TV** havien organitzat una competició de tangos: guanyava qui aguantava més estona a la pista. Tots vam participar, fins i tot jo, fent parella amb Merry.

Va, no us ho creureu, però vam guanyar el

primer premi: a l'últim ens vam quedar tots dos a la pista de ball, els únics, vam ballar durant vuit hores, i jo, no sé per què, no estava gens cansat. Al final fins i tot els jutges s'estaven adormint i per això vam haver de plegar... va ser una llàstima!

Cap a les cinc de la matinada els cambrers

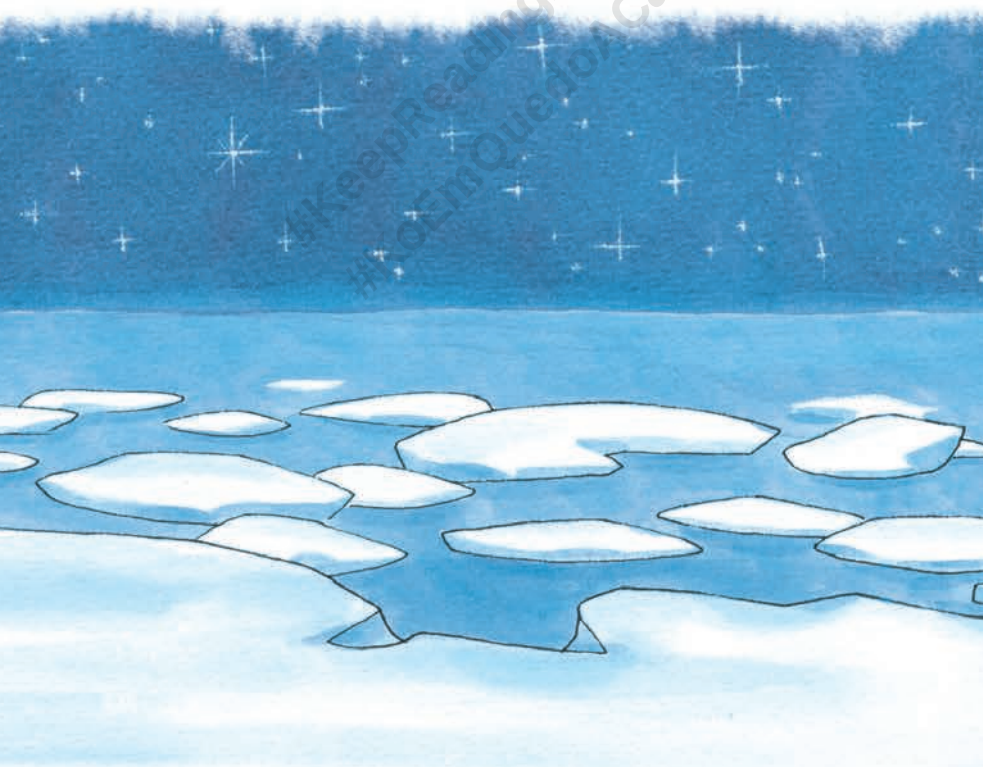

van circular entre els convidats rebentats:
ens oferien cafè calent i croissants.

Tots plegats, amb emoció, vam observar el
sol que sortia per l'horitzó, una albada me-
ravellosa, l'alba d'un nou dia, d'un nou any.

potser fins i tot d'una nova vida???

UN ALTRE COP A L'OFICINA

No es pot fer marxa enrere, ni encara que ho vulguis.

Jo ja no era el mateix rosegador... *havia canviat*. Amb gran sorpresa per part meva, notava que la música clàssica no m'interessava tant com abans.

Quan sentia una cançó de **R O C K** m'enxampava a mi mateix cantussejant-la i això em sorprenia.

Tenia els armaris plens i ben ordenats amb vestits de les llanes més fines. Americanes de caixmir amb **botons daurats** i armilles de vellut d'un estil clàssic, aquesta havia estat la meva vestimenta de sempre.

Però un cop t'has emprovat un parell de texans, com pots oblidar aquella

FANTÀSTICA SENSACIÓ DE LLIBERTAT?

Aleshores, contemplava confós les corbates ben penjades de l'armari, les sabates lluent i de cuir bo, i em feia l'efecte que tot allò pertanyia a un altre rosegador.

Un dia no vaig poder més i vaig telefonar a Pinky:

—Ehem, m'agradaria demanar-te un favor...

—i després ho vaig deixar anar—: Em voldries acompanyar a comprar-me

vestuarI NoU?

Seguidament es va fer un silenci estrany a l'altra banda del fil.

M'imaginava el riure burleta de Pinky.

Després va venir la resposta:

—Okey, patró. D'aquí a deu minuts.

Omplé't bé la cartera de quartos, eh?

Ella em va dur per tota la ciutat. Va

ser una tarda **esbojarrada, completa-ment esbojarrada.**

*Em vaig comprar texans de tots colors i models:
blau fosc, blau destenyit, negre, gris, amb pedaços,
de cintura alta, de cintura baixa, amb vora,
sense vora, amb cremallera, amb botons.
Em vaig posar jaquetes, caçadores, xupes,
cinturons de tots els estils, samarretes
que em quedaven per damunt del melic,
samarretes que m'arribaven als genolls...*

EL TOC DE GRÀCIA

Per aconseguir el toc de gràcia, Pinky em va dur a una botiga on em vaig emprovar **(no exagero)** centenars d'ulleres de sol.

—Uhmhhh, no... amb aquestes fas una fila de babau. No, amb aquestes sembla que treballis a la funerària...

»... amb aquestes tens pinta de ma-fiós. Ah, sí, potser aquestes...

no, no, no, ni pensar-hi.

Ets un cas difícil, patró...

el que passa és que

tens el morro equivocat.

Jo em sentia

deprimit. El

morro equivocat? Què volia dir això?

El dependent de la botiga,

amb un aire de superioritat, va exclamar:

—Miri, això no és culpa seva... vostè té un morro ben particular... no a tothom li que-

den bé les ulleres de sol... i si resulta que el que necessita són unes ulleres graduades? Sap a què em refereixo? *A la seva edat li serien ben útils...*

Vaig encaixar el cop sense immutar-me.

En un moment donat un xisclet de Pinky em va sobresaltar:

—Ja les tinc, patró! M'hi jugo el sou d'un any que aquestes són les ulleres que fan per a tu!

aquestes són les ulleres que fan per a tu!

BRISA RENOVADORA A LA REDACCIÓ

Aquell matí, quan vaig entrar a l'oficina, la secretària no em va reconèixer.

—Però... senyor Stilton... què és això? **COM S'HA POSAT...** vull dir, com s'ha vestit!

Me'n vaig anar directament al despatx.

—A partir d'avui s'ha de *canviar tot!* Al despatx hi vull mobles diferents, moderns, potser una mica esbojarrats, de colors alegres, no sé, grocs, vermells, blaus, verds, i fins i tot fúcsia, carbassa, per què no? En aquell racó hi anirà el moble-bar, per als aperitius, vull que sempre tinguem patates fregides, olives, cosetes per picar...

La meva secretària anava prenent nota de tot.

—Sí, és clar, senyor Stilton, sí, senyor Stilton... Ara mateix avisaré l'arquitecte perquè se'n faci càrrec!

Mentre ella ja s'allunyava, passadís enllà, li vaig cridar:

—I digui a l'arquitecte que necessito un lloc per a l'estèreo... serà una bèstia enorme, immensa, amb altaveus de tretze mil watts cadascun. I també tindrem un Megabass gran com una nevera. Una coseta que farà tremolar les parets! I els timpans!

SENSACIONAL!!!

SENSACIONAL!!!

Després d'això vaig sortir del meu despatx i vaig pujar al pis de sobre.

Vaig trucar a una porta on hi havia un cartellet que deia:

“Redacció de Sensacional”

D'allà dins hi sortia una xerrameca de mil dimonis, de tant en tant se sentia algun xisclet.

Es va obrir la porta.

A l'habitació, amb les parets recobertes de grafitis fluorescents, hi havia cinc o sis taules plenes de papers.

De les pantalles dels ordinadors sortien dissenys gràfics plens de colors bigarrats.

eixordador: La música, com sempre, era a un volum de seguida vaig reconèixer l'última cançó de Grock, i així, sense tallar-me ni un pèl, vaig improvisar una mica de ball. Què voleu, el ritme el porto a la sang, jo!

—Xoca-la, patró! —em va saludar Pinky mentre abaixava el volum de l'estèreo.

Merry i uns altres nanos em van venir a trobar. Brandaven una revista a la mà.

—Ja tenim el primer número de la nova revista **SENSACIONAL**. A primera plana hi surt una foto de Grock. A dins hi ha una *sensacionàlia*, que és una recopilació especial. A la revista hi ha informació sobre les últimes tendències de la moda, sobre els secrets de les stars, etcètera, etcètera. Per cert, patró, ja tens present que aquest vespre hi ha el concert, oi?

—I com vols que no me'n recordi? —vaig fer content.

Pinky va observar:

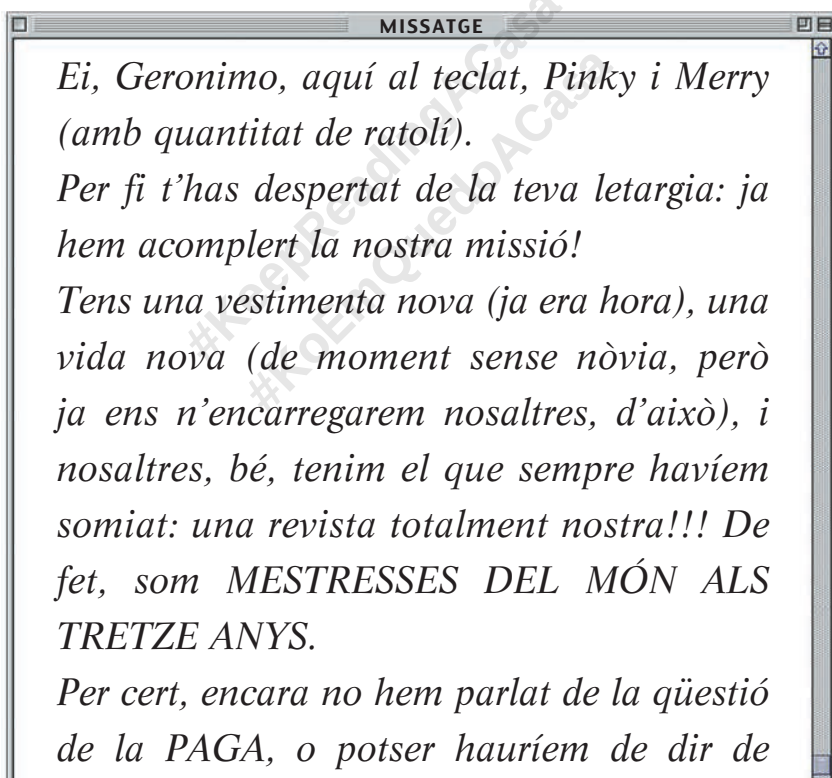
—Ets **autèntic**, patró! Qui ho hauria dit que d'aquell ratolí ensopit i apagat que eres, t'havies de convertir en un paio tan enrotllat? No m'hauria apostat ni un pèl dels bigotis per tu, i ara, ja ho veus...

ESTIMAT STILTON...

Avui he rebut aquest e-mail:

l'AUGMENT! Sí, perquè nosaltres som dues (paga doble) i ja veuràs quan et presentem una llista detallada amb tots els extrems!

Per cert, hem arribat a la conclusió que com que ets un carrossa, t'hauries de dedicar al bridge.

I no et preocupis pel pròxim llibre, estimadet, ja l'escriurem nosaltres en lloc teu!

Adéééééu!

Pinky i Merry

*Molts lectors ens pregunten
qui som, on treballem...*

*Abans que res, vet aquí Ratalona,
la nostra ciutat!*

*Aquesta es la nostra mítica editorial,
L'Eco del Rosegador!...*

I per acabar, la redacció de la nova revista
SENSACIONAL!

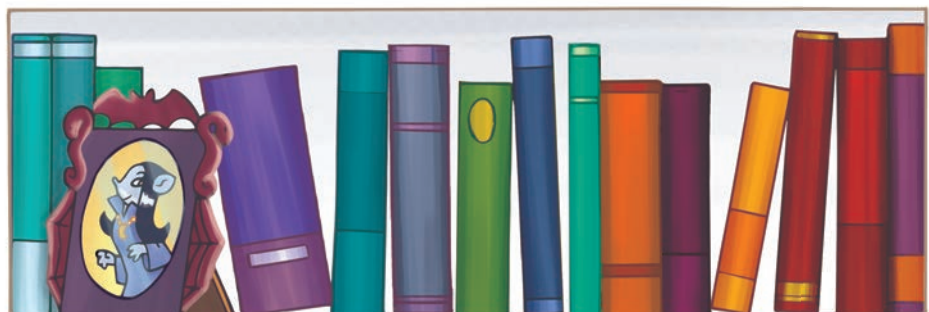
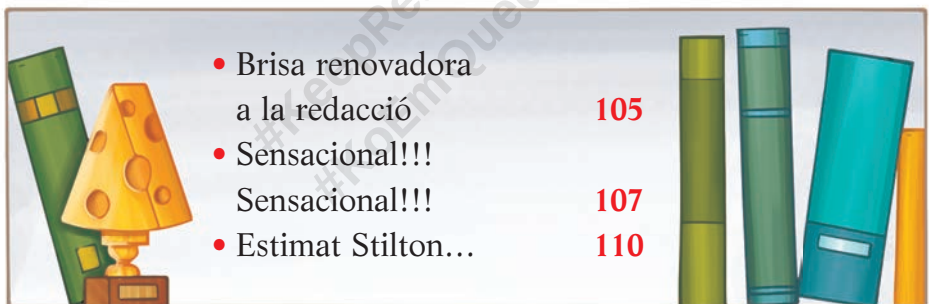
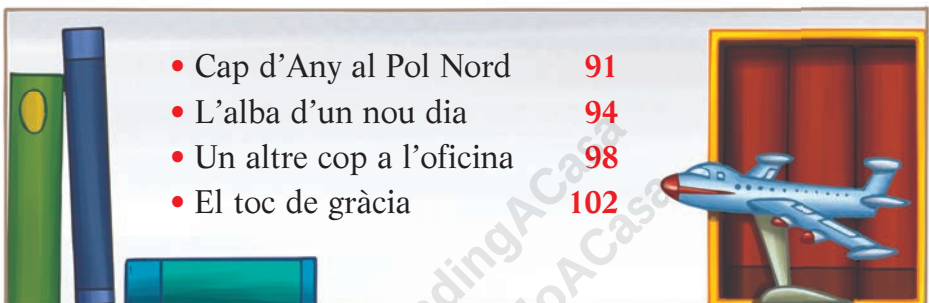
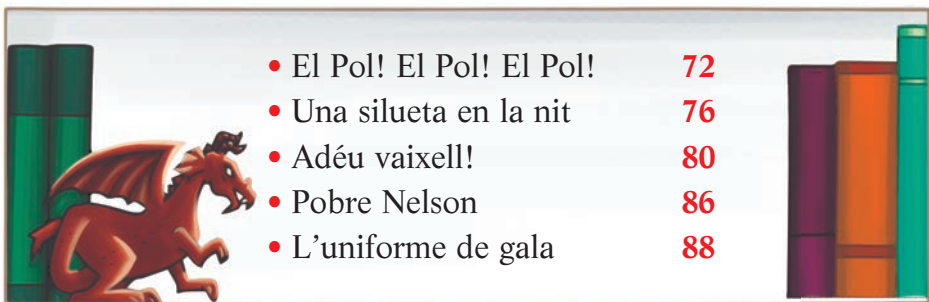
ÍNDEX

- El meu nom és Stilton 7
- Massa feina 9
- La matinada a la ciutat dels ratolins 12

- El meu nom és Pick 20
- Patró, quin és el problema? 22
- L'entrevista impossible 28
- Els truquets de l'ofici 31
- Quina planxa! 37
- «La Gaseta Ratada» 39

- L'ajudanta de l'ajudanta 42
- Una agenda al perfum de formatge 44
- Com t'has atrevit? 47
- Per molts anys, Stilton 52
- Negatiu dubtós 59

- Una idea bonica de debò 62
- Tot a punt, patró? 67
- Un dia em daràs les gràcies 70

NO ET PERDIS ELS LLIBRES DE GERONIMO STILTON!

LLIBRES GROCS

- ☐ 1. El meu nom és Stilton, Geronimo Stilton
- ☐ 2. A la recerca de la meravella perduda
- ☐ 3. El misteriós manuscrit de Nostradamus
- ☐ 4. El castell de Roca Agarrada
- ☐ 5. Un viatge demencial a Ratkistan
- ☐ 6. La cursa més boja del món
- ☐ 7. El somniure de Mona Ratisa
- ☐ 8. El galió dels gats pirates
- ☐ 9. Fora les potes, cara de formatge!
- ☐ 10. El misteri del tresor desaparegut
- ☐ 11. Quatre ratolins a la Selva Negra
- ☐ 12. El fantasma del metro
- ☐ 13. L'amor és com el formatge
- ☐ 14. El castell de Potaxixa Mixa-Mixa
- ☐ 15. Atenció als bigotis... Arriba Ratinyol!
- ☐ 16. Seguint la pista del ieti
- ☐ 17. El misteri de la piràmide de formatge
- ☐ 18. El secret de la família Tenebrax
- ☐ 19. No volies vacances, Stilton?
- ☐ 20. Un rat educat no es tira petarrots
- ☐ 21. Qui ha raptat Eslanguida?
- ☐ 22. L'estrany cas de la Rata Pudent
- ☐ 23. Atontorrat qui arribi l'últim!
- ☐ 24. Quines vacances més superràtiques!
- ☐ 25. Halloween... quina por!
- ☐ 26. Quin cangui al Kilimanjaro!
- ☐ 27. Quatre ratolins al salvatge oest
- ☐ 28. Els millors jocs per a les vacances
- ☐ 29. L'estrany cas de la nit de Halloween
- ☐ 30. És Nadal, Stilton
- ☐ 31. L'estrany cas del calamar gegant
- ☐ 32. Per mil formatges de bola, he guanyat la Lotorato
- ☐ 33. El misteri de l'ull de maragda
- ☐ 34. El llibre dels jocs de viatge
- ☐ 35. Una extraràtica jornada... de campió
- ☐ 36. El misteriós lladre de formatges
- ☐ 37. No volies karate, Stilton?
- ☐ 38. Un granissat de mosques per al comte
- ☐ 39. L'estrany cas del volcà pudent
- ☐ 40. Salvem la balena blanca!
- ☐ 41. La mòmia sense nom
- ☐ 42. L'illa del tresor fantasma
- ☐ 43. L'agent secret Zero Zero K
- ☐ 44. La Vall dels Esquelets Gegants
- ☐ 45. La maratón més boja del món
- ☐ 46. Acampada a les Cascades del Niàgara
- ☐ 47. L'estrany cas dels Jocs Olímpics
- ☐ 48. El temple del Robí de Foc
- ☐ 49. L'estrany cas del tiramisú
- ☐ 50. El secret del llac desaparegut
- ☐ 51. El misteri dels elfs
- ☐ 52. No sóc un súper-rat
- ☐ 53. El robatori del diamant gegant
- ☐ 54. Cap a l'escola del formatge
- ☐ 55. L'estrany cas del ratolí desafinat
- ☐ 56. El tresor dels Turons Negres
- ☐ 57. El misteri de la perla gegant
- ☐ 58. Geronimo se'n va de casa
- ☐ 59. A tot gas, Geronimo!
- ☐ 60. El Castell de les 100 Històries

GRANS LLIBRES

- ☐ La gran invasió de Ratalona
- ☐ El secret del coratge
- ☐ Viatge en el temps
- ☐ Viatge en el temps 2
- ☐ Viatge en el temps 3
- ☐ Viatge en el temps 4
- ☐ Viatge en el temps 5
- ☐ Viatge en el temps 6

GRANS LLIBRES PERFUMATS

- ☐ Al Regne de la Fantasia
- ☐ Retorn al Regne de la Fantasia
- ☐ Tercer viatge al Regne de la Fantasia
- ☐ Quart viatge al Regne de la Fantasia
- ☐ Cinquè viatge al Regne de la Fantasia
- ☐ Sisè viatge al Regne de la Fantasia
- ☐ Setè viatge al Regne de la Fantasia
- ☐ Vuitè viatge al Regne de la Fantasia
- ☐ El Gran Llibre del Regne de la Fantasia
- ☐ Rescat al Regne de la Fantasia. Novè viatge

CLÀSSICS STILTON

- ☐ L'illa del tresor
- ☐ La volta al món en 80 dies
- ☐ Les aventures d'Ulisses
- ☐ Donetes
- ☐ El llibre de la selva
- ☐ Robin Hood
- ☐ La crida del bosc
- ☐ Els tres mosqueters
- ☐ Les aventures de Tom Sawyer
- ☐ Els contes més bonics dels germans Grimm
- ☐ Peter Pan
- ☐ Les aventures del rei Artús
- ☐ Els viatges de Gulliver
- ☐ El misteri de Frankenstein
- ☐ Alcía al País de les Meravelles
- ☐ Sandokan. Els tigres de Mompracem
- ☐ Vint mil llegües de viatge submari

CÒMICS STILTON

- ☐ 1. El descobriment d'Amèrica
- ☐ 2. Estafa al Colosseu
- ☐ 3. El secret de l'Esfinx
- ☐ 4. La gran era glacial
- ☐ 5. Rere la pista de Marco Polo
- ☐ 6. Qui ha robat la Gioconda?
- ☐ 7. Dinosauris en acció
- ☐ 8. L'estrany cas de la màquina de llibres
- ☐ 9. Torna-la a tocar, Mozart!
- ☐ 10. Has salvat els Jocs Olímpics, Stilton!
- ☐ 11. El misteri de la torre Eiffel
- ☐ 12. El primer samurai
- ☐ 13. El tren més ràpid de l'oest
- ☐ 14. El primer ratolí a la lluna
- ☐ 15. Un per tots, tots per Stilton
- ☐ 16. Clac! Gravem, Geronimo Stilton

TENEBROSA TENEBRAX

- ☐ 1. Tretze fantasmes per a Tenebrosa
- ☐ 2. Misteri a Castellcalavera
- ☐ 3. El tresor del pirata fantasma
- ☐ 4. Salvem el vampir
- ☐ 5. El rap de la por
- ☐ 6. Una maleta plena de fantasmes
- ☐ 7. Esgarrifances a les muntanyes russes
- ☐ 8. L'esgarriós secret d'Enterrats

ELS SUPERHEROIS

- ☐ 1. Els defensors de Muskarrat City
- ☐ 2. La invasió dels monstres gegants
- ☐ 3. L'atac dels grills talp
- ☐ 4. Supernesquitt contra els tres terribles
- ☐ 5. La trampa dels superdinosauris
- ☐ 6. La trifulga de la disfressa groga
- ☐ 7. Les abominables rates de les neus
- ☐ 8. Alarma, Pudents en acció
- ☐ 9. Supernesquitt i la pedra lunar
- ☐ 10. Quin tuf a Tufum
- ☐ 11. La venjança del passat

TEA SISTERS

- ☐ 1. El codi del drac
- ☐ 2. La muntanya que parla
- ☐ 3. La ciutat secreta
- ☐ 4. Misteri a París
- ☐ 5. El vaixell fantasma
- ☐ 6. Un bon embolic a Nova York
- ☐ 7. El tresor de gel
- ☐ 8. Els naufragis de les estrelles
- ☐ 9. El secret del castell escocès
- ☐ 10. El misteri de la nina desapareguda
- ☐ 11. La caça de l'escarabat blau
- ☐ 12. La maragda del príncep indi
- ☐ 13. Misteri a l'Orient Express
- ☐ 14. Misteri entre bastidors
- ☐ 15. La llegenda de les flors de foc
- ☐ 16. Missió flamenc
- ☐ 17. Cinc amigues per a un lleó
- ☐ 18. Rere la pista de la tulipa negra
- ☐ 19. Xocolata a carretades
- ☐ 20. Els secrets de l'Olimp
- ☐ 21. Amor a la cort dels tsars

AVENTURES A RATFORD

- ☐ 1. L'amor entra en escena a Ratford
- ☐ 2. El diari secret de Colette
- ☐ 3. Les Tea Sisters en perill
- ☐ 4. Duel a ritme de dansa
- ☐ 5. El projecte supersecret
- ☐ 6. Cinc amigues i un musical
- ☐ 7. El camí de l'èxit
- ☐ 8. Qui s'amaga a Ratford?
- ☐ 9. Una misteriosa carta d'amor
- ☐ 10. Un somni sobre gel per a Colette
- ☐ 11. Una aventura de pel·lícula
- ☐ 12. Top model per un dia
- ☐ 13. Salvem les tortugues
- ☐ 14. El Club de les Poetesses
- ☐ 15. La recepta de l'amistat
- ☐ 16. El gran ball amb el príncep

PREHISTO-RATS

- ☐ 1. Fora les potes de la pedra foguera
- ☐ 2. Alerta meteorits, compte amb la cua
- ☐ 3. Per mil mamuts, se'm glaça la cua!
- ☐ 4. Estàs de lava fins al coll, Stiltonut!
- ☐ 5. Se m'ha espatllat el trotasaure
- ☐ 6. Comencen les prehistolimpiades
- ☐ 7. Dinosauri que bada res no enxampa
- ☐ 8. Trapellasaures a la càrrega!
- ☐ 9. Mossegasaures al mar... un tresor per salvar!
- ☐ 10. Vénen notícies que faran bramar, Stiltonut!

COSMO-RATS

- ☐ 1. L'amenaça del planeta Blup
- ☐ 2. Una extraterrestre per al capità Stiltonix
- ☐ 3. La invasió dels desagradables Poing-Poing
- ☐ 4. Desafiament galàctic a l'últim gol
- ☐ 5. El planeta dels cosmosaures rebels
- ☐ 6. El misteri del planeta submergit

L'ECO DEL ROSEGADOR

- 1 Entrada
- 2 Impremta (aquí és on s'imprimeixen els llibres i els diaris)
- 3 Oficina de comptabilitat
- 4 Redacció (aquí és on treballen els redactors, els dissenyadors gràfics, els il·lustradors)
- 5 Despatx de Geronimo Stilton
- 6 Jardí

RATALONA, LA CIUTAT DELS RATOLINS

1 Zona industrial de Ratalona	25 L'Eco del Rosegador
2 Fàbriques de formatges	26 Casa de Martin Gala
3 Aeroport	27 Barri de la Moda
4 Televisió i ràdio	28 Restaurant Fromage d'Or
5 Mercat del formatge	29 Centre per a la Defensa
del Mar i del Medi Ambient
6 Mercat del peix	30 Capitania
7 Ajuntament	31 Estadi
8 Castell del Morrofi	32 Camp de golf
9 Els set turons de Ratalona	33 Piscina
10 Estació ferroviària	34 Tennis
11 Centre Comercial	35 Parc d'atraccions
12 Cinema	36 Casa de Geronimo Stilton
13 Gimnàs	37 Barri dels Antiquaris
14 Sala de concerts	38 Llibreria
15 Plaça de la Pedra que Canta	39 Drassanes
16 Teatre dels Canelons	40 Casa de Tea
17 Grand Hôtel	41 Port
18 Hospital	42 Far
19 Jardí Botànic	43 Estàtua de la Llibertat
20 Basar de la Puça Coixa	44 Oficina de Kornelius van der
Kalbot
21 Aparcament	45 Casa de Patty Spring
22 Museu d'Art Modern	46 Casa de l'avi Berenguer
23 Universitat i biblioteca	
24 La Gaseta Ratada	

L'ILLA DELS RATOLINS

1 Gran Llac de Glaç	23 Penya Pètria
2 Pic del Pelatge Glaçat	24 Castell Mixa-mixa
3 Pic Jaetdarejolaglacera	25 Vall de les Sequoies Gegants
4 Pic de Mesfredimpossible	26 Font Cremosa
5 Ratkistan	27 Aiguamolls sulfurosos
6 Transratònia	28 Guèiser
7 Pic Vampir	29 Vall dels Ratolins
8 Volcà Ratífer	30 Vall de les Rates
de claveguera
9 Llac Sulfurós	31 Llacuna dels Mosquits
10 Pas del Gat Cansat	32 Roca Sant Simó
11 Pic de la Catipén	33 Desert del Ràthara
12 Bosc Obscur	34 Oasi del Camell que esput
13 Vall dels Vampirs Bufats	35 Pica del Cim
14 Pic del Calfred	36 Jungla Negra
15 Pas de la Línia d'Ombra	37 Riu Mosquit
16 Roca Agarrada	38 Port Crostó
17 Parc Nacional per a la Defensa
de la Natura	39 Port Ratlligat
18 Les Rateres Marines	40 Port Pútrid
19 Bosc dels Fòssils	41 Port Fastigós
20 Llac Llac	42 Ratfurt
21 Llac Llacllac	43 Ratalona
22 Llac Llacllacllac	44 Galió dels Gats Pirates

**ESTIMATS AMICS ROSEGADORS,
FINS AL PRÒXIM LLIBRE.
UN ALTRE LLIBRE BIGOTUT,
PARAULA DE STILTON, DE...**

Geronimo Stilton

